

# РЕШЕНИЕ

№ 4131

гр. София, 21.06.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,**  
в публично заседание на 09.06.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Луиза Христова**

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **3109** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на В. Н. Н. от [населено място], срещу писмо изх. № РР-10-1088 от 07.03.2022г. на директора на басейнова дирекция „И. район“, в което е обективиран изричен отказ да предостави административна услуга – да впише водовземно съоръжение на жалбоподателя в регистъра на водовземните съоръжения от подземни води за задоволяване на собствени потребности на гражданите съгласно чл. 118г, ал.3, т.5 от ЗВ.

В жалбата са наведени доводи, че оспореният отказ е незаконосъобразен, защото жалбоподателят е собственик на процесния кладенец по силата на договор за продажба от 25.08.1994г. Следователно кладенецът не е новоизграден, той е единствено водовземно съоръжение в района и е регистриран в регистъра на Гражданска защита. Поради това се иска отмяна на процесния отказ. Претендират се разноски за държавна такса и за такса за издаване на удостоверение от EVN- П..

Ответникът – директор на Б. дирекция „И. район“, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като съобрази доказателствата по делото и доводите на страните, приема следното:

Административното производство е образувано по заявление вх. № РР-10-1088/28.10.2020г., подадено от В. Н. Н. до директора на Б. дирекция „И. район“, за регистрация на водовземно съоръжение от подземни води за задоволяване на

собствени потребности на гражданите.

Заявлението е подадено от наследник на собственик на поземлен имот № 000267 от 3,210 дка, представляващ парцел №1 от стопански двор в [община], [населено място] на заличеното ТКЗС „Устрем“ съгласно договор за продажба на недвижим имот, вписан под № 32-II, том 128, стр.68 от 23.03.1998г. и удостоверение за наследници на Н. Н. Н.. Преди това с договор от 27.05.1993г. наследодателят на жалбоподателя е закупил и стопанската сграда, намираща се в имота, представляваща навес и склад със 3П от 198 кв.м. С договор от 25.08.1994г. Н. Н. е закупил и външен клозет, ограда, кладенец, водоснабдяване, електрическа помпа и път и площадка, намиращи се в имота срещу дялово участие с ценни книжа.

Към преписката е приложена скица на имота – л. 14, от която е видно, че имотът е нанесен в КККР с идентификатор 51809.21.267, като е посочено, че е собственост на [община] без документи за собственост.

С оспорения отказ, обективиран в писмо изх. № РР-10-1088 от 07.03.2022г. на директора на басейнова дирекция „И. район“, заявителят е уведомен, че водовземното съоръжение не може да бъде вписано в регистъра на кладенците за задоволяване на собствени потребности на гражданите, тъй като не отговаря на изискванията на чл. 43, ал.2 от Закона за водите, а именно, че имотът е собственост на [община]. Жалбоподателят е получил отказа на 15.03.2022г., видно от обратна разписка на л.13. Жалбата срещу него е подадена на 22.03.2022г.

По делото са представени още удостоверение от ЕВН, че жалбоподателят е титуляр на партия в [населено място], разписки за заплатени суми за ел.енергия за обект в [населено място], и приходни квитанции от 2022г. за заплатени местни данъци и такси за имот – земя и сграда в [община]. С тези доказателства жалбоподателят подкрепя твърдението си, че имотът се ползва, а процесният кладенец е единственият водоизточник, който го захранва с вода.

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок. Оспореното писмо няма уведомителен характер, а по същество обективира отказ за вписване на водовземно съоръжение в регистъра по чл. 118г, ал. 3 от Закона за водите, с което безспорно се засягат правата на заявителя.

Не е спорно по делото, че заявителят е собственик на кладенец за задоволяване на собствени потребности, за който не е било подадено заявление за вписване в регистъра по чл. 118г, ал. 3, т. 5 от ЗВ. В срока, определен в § 41, ал. 7 от ПЗР към ЗИД на ЗООС (обн. ДВ, бр. 98 от 2018г.), заявителят е подал заявление по образец вх. № РР-10-1088/28.10.2020г. за вписване на водовземното съоръжение /кладенец/ в регистъра по чл. 118г, ал. 3, т. 5 от ЗВ. По заявлението е постановен процесният отказ от директора на БДИБР, мотивиран със съображението, че имотът, в който е изграден кладенецът, е собственост на [община].

Така постановеният отказ е нищожен. Съгласно чл. 43, ал.2 от ЗВ физическите лица - собственици или ползватели на недвижим имот, разположен в границите на населените места и селищните образувания, имат право на безвъзмездно водовземане до 10 куб. м на денонощие за собствени потребности от намиращите се в него повърхностни и подземни води, както и в случаите на ползване на индивидуални системи за отопление и/или охлаждане с обща инсталирана мощност до 50 kW, използващи като първичен енергиен източник енергията на сухите зони в земните

недра и на подземните води с температура до 20 °С, с изключение на минералните води. В чл. 44, ал. 4 от Закона за водите /ЗВ/ е предвидено, че изграждането на кладенец за индивидуално безплатно водовземане на подземни води става, без да е необходимо разрешително, но след като собственикът уведоми директора на съответната басейнова дирекция. Според ал. 5 на същата разпоредба собственикът или ползвателят на имота, където е изграден кладенец при условията на ал. 4, е длъжен в тримесечен срок от изграждането му да го обяви в съответната басейнова дирекция за нанасянето му в регистъра по чл. 118г, ал. 3, т. 5.

В Наредба № 1 от 10.10.2007г. за проучване, ползване и опазване на подземните води, издадена от министъра на околната среда и водите, министъра на регионалното развитие и благоустройството, министъра на здравеопазването и министъра на икономиката и енергетиката /Наредба № 1/, подробно е регламентиран реда за подаване на уведомлението, както и неговото съдържание. В чл. 117 от сочената наредба е предвидено, че гражданите, собственици на поземления имот, уведомяват писмено директора на съответната басейнова дирекция за: т. 1 - намерението да изградят кладенец; т. 2 - наличието на изграден кладенец. Според чл. 119, ал. 1 от Наредба № 1 в уведомлението за регистриране на изграден кладенец за задоволяване на собствени потребности се посочват: 1. трите имена на собственика на имота; 2. данни за поземления имот: идентификатор, адрес, трайно предназначение, начин на трайно ползване; 3. дълбочина на кладенеца; 4. диаметър на тръбата или на отвора на зиданите кладенци; начин на черпене на водата - с кофа или с помпа; б. цел, за която се ползва водата.

Съгласно § 41, ал. 7 от ПЗР към ЗИД на ЗООС (обн. ДВ, бр. 98 от 2018г., изм. и доп., бр. 102 от 2020 г., в сила от 27.11.2020 г.) собствениците на кладенци за задоволяване на собствени потребности на гражданите, разположени в границите на населените места и селищните образувания, за които до 27 ноември 2018 г. не са подадени заявления за вписване в регистъра по чл. 118г, ал. 3, т. 5 от Закона за водите, подават заявление в срок до 28 ноември 2022 г. в съответната басейнова дирекция за вписване на съоръженията в регистъра. Заявлението съдържа информацията за регистриране на изграден кладенец, определена в наредбата по чл. 135, ал. 1, т. 2 от Закона за водите. От текста на § 41, ал. 7 от ПЗР към ЗИД на ЗООС следва, че за да се впише водовземно съоръжение /кладенец/ в регистъра по чл. 118г, ал. 3, т. 5 от ЗВ, следва да се изпълнени следните условия: заявлението да е подадено от собственик на кладенец за задоволяване на собствени потребности на гражданите; кладенецът да е разположен в границите на населено място и селищно образувание; до влизането в сила на този закон да не е подадено заявление за вписване в регистъра по чл. 118г, ал. 3, т. 5 от ЗВ; заявлението за вписване в регистъра да съдържа информацията за регистриране на изграден кладенец, определена в наредбата по чл. 135, ал. 1, т. 2 от ЗВ – Наредба № 1. В случая всички условия на сочената разпоредба са изпълнени. По делото не е спорно, че заявителят е собственик на изградено преди 1994г. водовземно съоръжение /кладенец/ за задоволяване на собствени потребности, което не е било обявено в посочения по-горе срок за вписването му в регистъра по чл. 118, ал. 3, т. 5 от ЗВ. Незаконосъобразни са изводите на органа, че водовземното съоръжение не може да бъде вписано в регистъра, тъй като се намира в имот – общинска собственост. Действително по делото не са приложени доказателства за точното местонахождение на кладенеца – в парцел №1 от стопанския двор, който е собственост на жалбоподателя, или в други части от същия двор. Същевременно обаче е приложен

договор за покупко-продажба на посочения кладенец, от който става ясно, че жалбоподателят е собственик на кладенеца в стопанския двор. Следователно същият има право на достъп до собствения си кладенец, като дори същият да не се намира в неговия имот, той може да се ползва от имота доколкото това е необходимо за използването на кладенеца според неговото предназначение (арг. от чл. 64 от Закона за собствеността). В този смисъл разпоредбата на § 41, ал. 7 от ПЗР към ЗИД на ЗООС не поставя изискване кладенецът да се намира в имот, чийто собственик или ползвател е заявителя. Това е така, защото чл. 43, ал.2 от ЗВ се отнася до съоръжения за водовземане, чието изграждане предстои, а не до заварени при влизане в сила на закона вече изградени съоръжения, както е процесният случай. След като уведомлението за регистриране на вече изградения кладенец за задоволяване на собствени потребности съдържа всички необходими данни съгласно чл. 119, ал.1 от Наредба №1, водовземното съоръжение е следвало да се впише в регистъра. В настоящия случай подаденото заявление по същество представлява уведомление по реда на чл. 117, т. 2 – за наличието на изграден кладенец, подадено в новирания срок по § 41, ал. 7 от ПЗР към ЗИД на ЗООС, което има изискуемото съдържание по чл. 119, ал. 1, т. 1- 6 от Наредба № 1. Нито Закона за водите, нито подзаконовия нормативен акт - Наредба № 1 от 10.10.2007г. за проучване, ползване и опазване на подземните води, предвижда разрешителен режим, както по отношение на заявеното намерение за изграждане на кладенец в собствен поземлен имот, така и по отношение на искането за вписване на вече изграден кладенец в регистъра по чл. 118г, ал. 3, т. 5. Напротив достатъчно е само подаването на уведомление за това, т. е. режимът е заявителен, без да е необходима каквато и да е санкция от страна на административния орган, до който е отправено искането.

Разпоредбата на § 41, ал. 7 от ПЗР към ЗИД на ЗООС не променя характера на така установения режим, а само въвежда допълнителен срок за подаване на заявления за вписване в регистъра по чл. 118г, ал. 3, т. 5 от ЗВ, като същите се подават от собствениците на кладенци, а не от собствениците/ползвателите на имота, където е изграден кладенец.

При така посочената нормативна уредба оспореният отказ за вписване на водовземно съоръжение в регистъра по чл. 118г, ал. 3, т. 5 от ЗВ следва да се прогласи за нищожен, като постановен при липса на законово основание за издаването му. Законът не предвижда правомощие на директора на съответната басейнова дирекция за постановяването му, тъй като предвиденият режим е регистрационен, а не разрешителен. Незаконосъобразно е позоваването от органа на изискванията на чл. 43, ал. 2 от Закона за водите. Тази разпоредба не променя определения регистрационен режим на изградените водовземни съоръжения, а установят правила за водовземане за землището на конкретно населено място. В този смисъл Решение № 17245 от 16.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2409/2019 г., III о., Решение № 1051 от 04.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 7096/2021 г., III о. и др.

По изложените съображения оспореният отказ за вписване на водовземно съоръжение /кладенец/ в регистъра по чл. 118г, ал. 1, т. 5 от ЗВ следва да се прогласи за нищожен, а преписката – да се върне на органа за ново произнасяне и вписване на изграденото водовземно съоръжение /кладенец/ в регистъра по чл. 118г, ал. 1, т. 5 от ЗВ.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски за държавна такса в размер на 10лв. Неоснователна е претенцията за възстановяване на разноски за издаване на удостоверение от EVN- П., доколкото същото е поискано по усмотрение

на жалбоподателя, а не от съда.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд  
София-град, 41-ви състав,

### РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА нищожността на отказ за вписване на водовземно съоръжение (кладенец) в регистъра по чл. 118г, ал. 3, т. 5 от Закона за водите, обективиран в писмо изх. № № РР-10-1088 от 07.03.2022г. на директора на басейнова дирекция „И. район“.

ВРЪЩА преписката на директора на Б. дирекция „И. район“ за ново произнасяне по заявление вх. № № РР-10-1088/28.10.2020г., подадено от В. Н. Н., съобразно указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Б. дирекция „И. район“ да заплати на В. Н. Н. от [населено място] сумата от 10лв. разноси по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: